

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Socialdemocràcia i Progrés d'Andorra

De la seriositat en la política

Rebutgem la dictadura del curt termini: el que marca l'horitzó de les pròximes eleccions

Dijous passat, en començar l'entrevista que em va fer Gemma Rial al programa *La rèplica* d'Andorra Televisió, vaig dir que la pregunta que ens hem de fer és si, cinc anys després de l'arribada del Govern de Toni Martí, a Andorra estem millor o pitjor que l'any 2011.

Andorra viu en un temps dominat per la crisi econòmica i els seus efectes demolidors en la nostra societat, en les nostres empreses, en els serveis públics.

Un temps, el de Toni Martí i DA, dominat pel curt termini: el que assenyala l'horitzó de les properes eleccions.

Aquesta mena de virus del curt termini s'ha escampat arreu de les institucions i les administracions públiques de manera que les necessitats urgents i els objectius a curt termini imperen en la gestió, i impedeixen tenir una visió a llarg termini dels veritables reptes estratègics del país.

Estem pitjor, molt pitjor, que el maig del 2011. I estem pitjor perquè les oportunitats que comporta la negociació de l'acord d'associació amb la Unió Europea no es volen, i probablement tampoc no se saben, aprofitar.

Cal consolidar, amb intel·ligència anticipadora i imaginativa, la funció i participació social que un projecte de país com aquest necessita. Una visió que ha de tenir, com diuen els amics de San Marino, *lungamiranza*, que ha de mirar lluny.

Després de cinc anys supor-

tant aquesta mirada curta de vista, Andorra pot acabar patint una malaltia crònica de mal pronòstic pel que fa al nostre lloc a Europa.

Andorra necessita anar més enllà del dia a dia, o trimestre a trimestre, dedicat a la fidelització dels vots de la ciutadania d'una parròquia determinada.

Per damunt, i al davant, d'aquesta mena d'indicador hi hem de posar, tossudament, la voluntat de consolidar un mo-

---

Hem de fugir de la fatalitat de Martí: cap vent és favorable per a qui no sap on va

---

del de desenvolupament humà, convivència i cohesió social per a les futures generacions. En cinc anys no s'ha fet res en aquesta direcció.

El Govern va saltant d'urgència en urgència presentant projectes de llei per apedaçar normes que torna a modificar al cap d'uns quants mesos, en funció d'altres requeriments. Les reformes proposades a la Llei de l'Institut Nacional Andorrà de Finances en són un exemple.

Tenen reactivitat davant urgències i requeriments exteriors, especialment els que vénen del Govern de Mariano Rajoy, però, contràriament al que pretenien el 2011, no són gens proactius, no saben –i no volen– promoure els canvis necessaris.

S'ha assentat en les institucions una mentalitat de suma zero: la por, la dificultat de pensar al mateix temps en termes de responsabilitat i de solidaritat.

Estem pitjor perquè no hi ha la seriositat, ni tampoc el treball per encarar responsablement la gestió dels afers públics i la defensa de l'interès general.

Com escriu el professor Daniel Innerarity, hi ha una miopia de l'espai i el temps. És la miopia que porta a fixar-se en l'interès propi immediat i en el curt termini.

Sé, per pròpia experiència, que és objectivament difícil de reformar el país en la mesura que les coalicions negatives són les més fàcils de bastir. La creació de DA el febrer del 2011 n'és un bon exemple.

Però d'aquella fundació "a la contra" n'ha resultat mecànicament una certa preferència per l'immobilisme.

Hem de fugir de la fatalitat que ens vol imposar Toni Martí, el cabdill del curt termini. Hem d'avançar amb actituds positives cap al futur que convé a la majoria social del país.

El futur d'Andorra no està pas decidit ni, menys encara, escrit en els manuals d'economia. El futur és un àmbit de llibertat i de voluntat i està en les nostres mans construir-lo.

Sèneca ja deia que "cap vent és favorable per a qui no sap on va".

Pensem amb *lungamiranza*, actuem en el present i treballem junts per un futur millor. Val la pena.